

He's trying to get an understanding
of Adam's and my relationship,
but why? Sure, we don't have the perfect marriage,
but who does?

เขากำลังพยายามทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอดัมกับฉัน
แต่ทำไมล่ะ แนนอนว่าชีวิตคู่ของเราไม่ได้สมบูรณ์แบบ
แต่ใครบ้างล่ะที่เป็นอย่างนั้น

- เจเนวา ไรส

words

words without boundaries

ชีวิตคู่ ที่ควรค่า

The Perfect Marriage

เจนวา โรส

เขียน

รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ

แปล

สองคนที่นั่งเล่นไฟกันอยู่เงยหน้าขึ้นมามอง
ตอนผมเดินเข้าไป แล้วก็หันไปกระซิบกระซาบกัน
ส่วนคนที่สามไม่เงยหน้าขึ้นมามองเลย หนังสือเล่มนั้นคงสนุกทีเดียว
ดูแล้วไม่น่าใช่เล่มที่ผมเขียนหรอก
-เจนวา โรส

115014 คือรากฐานชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคู่ที่สมบูรณ์แบบนั้นจินตนาการง่าย แต่ยากที่จะนำมาปฏิบัติจริง
ทำไมนะเธอ

ชีวิตคู่ที่ควรค่า จะมอบคำตอบ (แบบฮาเลือด) ให้แก่นักอ่านเอง

นี่คือเรื่องราวของครอบครัวมอร์แกนที่ภายนอกดูหวานชื่น ภรรยา
เป็นทนายมือหนึ่ง ส่วนสามีก็เป็นนักเขียนที่เคยประสบความสำเร็จ แต่ความ
สมบูรณ์แบบนั้นกลับมีรอยร้าวใหญ่ซ่อนอยู่ รอยร้าวที่ไม่มีใครอยากพูดถึง
จนค่อยๆ ลูกลามแล้วกลายเป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่

เจนวา โรส เขียนผลงานชิ้นนี้ได้อย่างแยบยลจนมันกลายมาเป็น
ผลงานสุดโดดเด่นแห่งยุค เธอจับประเด็นอันดราม่าขึ้นของทุกยุคสมัยมา
เล่นแร่แปรธาตุ อีกทั้งยังชำแหละสัญชาตญาณอันดำมืดและไม่รู้จักพอ
ของมนุษย์ผ่านกลวิธีการเล่าเรื่องที่รวดเร็วและเข้มข้น จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่
ชีวิตคู่ที่ควรค่า จะติดชาร์ต *New York Times Best Seller* โดยทันที
เมื่อมันได้ตีพิมพ์ใหม่ในต่างประเทศหลังจากผ่านมามากหลายปี

หากอยากรู้ว่าชะตากรรมของครอบครัวมอร์แกนจะเป็นอย่างไร
ความลับดำมืดใดที่นักเขียนถักร้อยออกมาจนใครๆ ต่างก็บอกต่อกันว่า
อ่านแล้ววางไม่ลง ขอเชิญเปิดหน้าถัดไปได้เลย

|||ords

คำนำผู้แปล

นิยายเรื่อง *ชีวิตคู่ที่ควรค่า* ไม่ใช่ นิยายแนวสืบสวนระทึกขวัญที่เน้นวิธีการสังหารสุดแหวกแนว แรงจูงใจที่พิสดาร หรือสถานการณ์อันเหนือความคาดหมาย หากแต่โดดเด่นในการพาผู้อ่านอย่างพวกเราดำดิ่งลงไปปริศนาที่สลับซับซ้อนยิ่งกว่ากลวิธีฆาตกรรมใด ๆ...ปริศนาของชีวิตคู่ ความสัมพันธ์ของคนสองคนที่เคยรักและไว้ใจกัน จนยอมฝากชีวิตเอาไว้ในมือของอีกฝ่าย กลับต้องมาเผชิญกับบทพิสูจน์ที่ทำให้อดตั้งคำถามตามไม่ได้ว่า ความรักและความไว้ใจต้องมาคู่กันหรือเปล่า เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เรายังกล้าที่จะรักใคร่อย่างสุดหัวใจอยู่หรือไม่ และในวันที่คำถามนั้นผุดขึ้นมาในใจ เราจะยืนหยัดอยู่เพียงข้างความรักหรือความถูกต้องกันแน่

เจนเวา โรส ผู้เขียนนิยายเล่มนี้ ถ่ายทอดประเด็นความสัมพันธ์ดังกล่าวไว้ผ่านโทนเรื่องอันหลากหลายได้อย่างลงตัว ไม่ว่าจะเป็นโรแมนติค ดราม่า สืบสวนสอบสวน หรือระทึกขวัญ ในฐานะนักแปลจึงรู้สึกทั้งสนุกท้าทาย และเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับโอกาสแปลนิยายเปี่ยมเสน่ห์เล่มนี้เป็นงานแปลเล่มแรกให้นักอ่านชาวไทยทุกคน

หากอ่านแล้วรู้สึกประทับใจในสำนวนแปลของนิยายเล่มนี้ ผู้แปลก็ขอขอบคุณความดีความชอบให้กับทีมบรรณาธิการของเราที่ช่วยขัดเกลาสำนวนภาษาและตรวจสอบความถูกต้องโดยละเอียด และหากเกิดความผิดพลาดหรือตะขิดตะขวงใจกับสำนวนแปลแต่ประการใด ผู้แปลก็ขออ้อมรับความผิดเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว และขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ

แต่ แม่
ผู้สนับสนุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของฉัน
แฟนคลับที่ฉันภูมิใจมากที่สุด
ความทรงจำที่ฉันโปรดปรานมากที่สุด

บทนำ

เขาเคยรักเธอหรือเปล่า เขาเคยรักแววตาที่เขามองเขา – เคยรักยามริมฝีปาก
ล่างของเธอสั่นระริกและเท้าของเธอกระตุกตอนถึงจุดสุดยอด เขาเคยรัก
ปอยผมยาวสีลูกเกาลัดที่ร่วงปรกดวงตากลมโตะของเธอขณะที่เธอข่มขืนร่าง
ของเขา และเคยรักแผ่นหลังเรียวบางของเธอที่แอ่นโค้งเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว
ระหว่างที่เขาทะลวงเธอจากข้างหลัง เขาเคยรักเธอหรือเปล่า เขารักหลายอย่าง
ในตัวเธอ แต่สิ่งที่ต้องถามไม่ใช่เขารักเธอหรือไม่ สิ่งที่ต้องถามคือ...เขาฆ่าเธอ
หรือเปล่า

1

ซาร่าห์ มอร์แกน

“อีกแล้วเหรอ”

ความผิดหวังในน้ำเสียงของเขาปกคลุมไปทั่วทั้งห้องและลอยค้างอยู่ในอากาศราวกับม่านหมอกบางที่บดบังเราจากอีกฝ่าย ฉันสุดหายใจลึก ขจัดม่านหมอกนั้น แล้วพ่นลมออกมาด้วยความเร็วพอกๆ กันเพื่อให้เส้นทางระหว่างเรากลับมากระจ่างชัดอีกครั้ง ฉันไม่จำเป็นต้องมองก็รู้ว่าสายตาของเขานั้นท้อแท้ และริมฝีปากนั้นก็เริ่มเข้าหากันแน่น ฉันไม่โทษเขาหรอก ฉันทำให้อดัมต้องผิดหวังอีกแล้ว ฉันลูบเส้นผมหลุดลุ่ยของตัวเองให้กลับเข้าที่ มันวบแน่นเป็นมวยกลมไร้ที่ติ มันมักจะรวบแน่นเป็นมวยกลมไร้ที่ติอยู่เสมอ ฉันหยิบเสื้อเบลเซอร์สีชาวมาสวมแล้วขยับกระโปรงทรงสอบของตัวเองให้เข้าที่ สายตาของฉันสบเข้ากับสายตาของเขา ดึงให้เรากลับมาอยู่กับปัจจุบัน

“ฉันขอโทษ” ฉันก้มหน้างูต หลบสายตาด้วยความหวังว่าจะหลอกล่อให้เขาเข้ามาหา อีกฝ่ายจับเหยื่อแล้วเดินตรงมาทางนี้ ร่างสูงหกฟุตสองนิ้วของเขายื่นตระหง่านอยู่เหนือร่างเล็กกระฉ้อร่อยของฉัน เขาเอื้อมมือมาที่แก้มฉัน เชยคางฉันขึ้น แล้วจุ่มพิตลงบนริมฝีปากอย่างอ่อนโยน ขนทุกเส้นในร่างกายพลนลุกเกรียว หลังจากแต่งงานกันมาสิบปี อดัมยังทำให้ฉันรู้สึกอย่างนั้น หลังจากแต่งงานกันมาสิบปี ฉันเองก็ยังทำให้เขารู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน – หมายถึง รู้สึกผิดหวังนะ

“เราควรจะไปที่บ้านพักริมทะเลสาบตั้งแต่เมื่อวานแล้วด้วยซ้ำ คุณบอกเองนี่ว่าวันนี้คุณไปได้”

ฉันผลจากอ้อมกอดแล้วเริ่มเก็บกระเป๋าเอกสาร จิตสำนึกในหน้าที่มีน้ำหนักมากกว่าความอ่อนไหวทางอารมณ์ “ฉันรู้ๆ ก็แค่มีงานล้นมือให้ทำนะ ไหนจะยังต้องเตรียมคำแถลงปิดคดีครั้งใหญ่อีก”

อดัมเดินไปยืนพิงกรอบประตูห้องนอนใหญ่ของเรา เขาเอามือกดดอกเวลานี้ไม่มีอะไรที่ฉันอยากได้มากไปกว่าการได้อ้อมแขนของเขาโอบรัดฉันไว้ แทนที่คดีความอันยุ่งเหยิงที่รัดตัวฉันอยู่ แต่ก็มีบางสิ่งที่แม้แต่ฉันเองก็ควบคุมไม่ได้

“คุณมีงานล้นมืออยู่ตลอดนั่นละ มีคดีใหญ่ให้จัดการอยู่เรื่อย” เขาหรีตามองฉันอย่างหยอกเย้า แต่ก็มีแววกว่าโห่อยู่ในที รวากับว่าตอนนี้ฉันกำลังถูกนำขึ้นศาลเสียเอง

“ต้องมีใครสักคนหาเงินมาจ่ายค่านันค่านี้นะ” ฉันแยมยิ้มน้อยๆ แรงอยู่/แฮะ เขาสายหน้าเบาเสียจนฉันแทบไม่ทันสังเกตเห็น แต่ฉันจำเป็นต้องรับรู้ไว้ ฉันวางมือสองข้างลงบนไหล่ของเขา อีกฝ่ายแส้มยิ้มยอมเอนตัวลงมาประกบริมฝีปาก แต่ฉันรู้ว่าเดี๋ยวเขาก็ทำอยู่ดี เขาต้านทานฉันไม่ไหวหรอก เหมือนที่ฉันเองก็ต้านทานเขาไม่ไหวเหมือนกัน

เขาคลี่ยิ้ม แต่เกมชักเย่อของเขาดำเนินต่อไปอีกเพียงสองสามวินาทีเท่านั้น ก่อนที่ร่างของเขาจะโน้มเข้ามา และริมฝีปากของเราก็สัมผัสกันอีกครั้ง – คราวนี้ดูเด็ดขึ้นกว่าเดิม ปากของเราอ้ากว้าง ลื่นเกี่ยวกระหวัดมือของเขาถูบไล้ไปมาตามแผ่นหลังของฉัน ฉันนี่ก็อยากจะยกเลิกทุกอย่างเสียเดี๋ยวนี้ ฉันจะลาออกจากบริษัท เราจะขายบ้านหลังนี้ทิ้งแล้วย้ายไปอยู่บ้านพักริมทะเลสาบของเราที่รัฐเวอร์จิเนีย แคเราสองคนวิ่งจับมือกันเข้าสู่เทพนิยายของเราเอง

แต่ความจริงก็หวนกลับมา

“ฉันต้องไปแล้ว” ฉันกระซิบข้างหูเขาขณะที่ผละตัวออก ฉันมักเป็นฝ่ายผละออกก่อนเสมอ สักวันหนึ่งเราจะเป็นทุกอย่างที่ฉันเคยเชื่อว่าเราจะเป็น แต่สักวันนั้นยังไม่ใช่วันนี้

“แต่พรุ่งนี้เป็นวันครบรอบสิบปีของเราละ” เขาทำหน้านิ่งคิ้วขมวด ยังคงมีเสน่ห์แบบเด็กหนุ่มอย่างที่ผมเคยตกหลุมรัก และมันคงน่ารำคาญ

ที่เดียวถ้าฉันไม่ได้หลงไหลในเสน่ห์นั้นหัวปักหัวปำ

“พรุ่งนี้ฉันจะพยายามไปให้ได้” ฉันถอยจากเขาหนึ่งก้าว กวาดมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความผิดหวัง ความเสียหายนี่ฉันเป็นคนก่อ

เขาพ่นลมหายใจฮึดอัด “ผ่านมาสิบปีแล้ว คุณคงคิดว่าผมจะชินที่คุณทำแบบนี้สินะ...แต่ไม่เลย” อัดมลูบคางตัวเองราวกับกำลังใคร่ครวญว่าจะพูดอะไรต่อไปดี “ผมชักเอียนมันเข้าจริง ๆ แล้วละ ซาร่าห์” เขาคอตกแล้วส่ายหน้า

ฉันเข้าประชิดเขา ก่อนจะซบหน้าลงบนแก้มอก “ฉันขอโทษ ฉันรู้ตัวว่าทำให้คุณผิดหวัง แต่จะยังไงก็ช่าง หลังจากปิดคดีนี้แล้ว ฉันจะลางานหนึ่งอาทิตย์เลย ฉันคุยเรื่องนี้กับเคนต์แล้วด้วย” ฉันเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยแววดาอดอดอ้น หวังว่าเขาจะยินดีกับข่าวนี

เขาหลุดยิ้มน้อย ๆ ออกมา “นี่คือสัญญาจริง ๆ หรือสัญญาแบบซาร่าห์ล่ะ”

“โอ้ ไม่เอา่น้า” ฉันเอ่ยพลางตบอกเขาแผ่วเบา

เขาคำมือสองข้างของฉันไว้ แล้วดึงเข้าไปจูบอีกรอบ “ผมจะหยุดก็ต่อเมื่อคุณหยุดก่อน” เขาแสบะยี้ม แล้วเราก็จูบกันอีกครั้ง

“เอ้อ ฉันเกือบลืม” ฉันหยิบกล่องเล็กๆ ที่ห่ออย่างเรียบร้อยออกมาจากตู้เสื้อผ้า แล้วยื่นให้เขาเป็นของขวัญ “ฉันมีอะไรจะให้คุณด้วย”

เขาจ้องมันก่อนจะมองหน้าฉัน “ไม่เห็นต้องลำบากเลย” เขาพูดพลางรับกล่องที่ห่อไว้อย่างสมบูรณ์แบบไป เราเคยตกลงกันไว้ว่าหลังจากครบรอบปีที่ห้าเราจะไม่ให้ของขวัญกันอีก แต่ฉันก็อดใจไม่ได้ ฉันรู้ตัวว่าละเลยเขาไปและนี่เป็นวิธีเล็กๆ น้อยๆ ที่พอจะชดเชยให้ได้ เขานิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะแกะห่อของขวัญออกอย่างระมัดระวัง เมื่อฝาเปิดออกก็เผยให้เห็นนาฬิกาปาเต็ก ฟิลิปป์รุ่นแกรนด์คอมพลิเคชั่นพร้อมสายหนังจระเข้และหน้าปัดทองคำ เขาถึงกับอ้าปากค้าง

“ผมแอบเล็งนาฬิกาเรือนนี้มาตั้งหลายปี...แต่นี้ นี่มันมากเกินไป” เขาเอ่ยคำนั้น ขณะเขยชมรายละเอียดอันซับซ้อนและดีไซน์ของหน้าปัดนาฬิกาไปด้วย

“ไม่ ไม่เลย - ครบรอบแต่งงานสิบปีทั้งที” ฉันหยิบนาฬิกาเรือนนั้น

ออกมา “ดูรอยสลักสิ”

อดัมพลิกมันกลับด้าน แล้วลูบนิ้วไปตามรอยสลักที่เป็นตัวเลข 5,256,000

“คืออะไรนะ” เขาถาม

“จำนวนนาฬิกาของช่วงเวลาสิบปี” ฉันฝังรอยจูบเบา ๆ ลงบนริมฝีปากของเขา

“คุณนับด้วยเหรอ”

“ฉันนับอยู่ตลอดนั่นละ” ฉันหัวเราะระหว่างที่ช่วยเขาสวมนาฬิกา เขายื่นข้อมือออกไปขึ้นข้อมัน “เอาไว้ให้ผมคอยดูเวลาทุกครั้งที่คุณมาสายหรือเทผมใช้ไหม” เขาแหย ฉันเลยกลอกตาใส่

“ผมล้อเล่นนะ” เขาเสริม

“ไม่จริงหรอก คุณไม่ได้ล้อเล่น”

อดัมหันกลับมาสนใจฉัน วางมือทั้งสองข้างลงบนไหล่แล้วลูบลงมาตามแขน “คุณพูดถูก แต่ผมก็รักคุณอยู่ดี ซาร่าห์” เขาจูบฉันอย่างหนักหน่วง หลังจากคลายริมฝีปากออกจากจูบอันเร่าร้อน เราก็พากันเดินลงมายังห้องครัว ซึ่งมีพื้นที่กว้างขวางและทันสมัย ทั้งยังพร้อมไปด้วยอุปกรณ์เครื่องครัวสเตนเลส ตู้สติกีม และเคาน์เตอร์หินแกรนิต ฉันวางกระเป๋าเอกสารลงบนโต๊ะเคาน์เตอร์ แล้วเปิดตู้เย็นความหาผลไม้ง่าย ๆ กับน้ำดื่ม ฉันหยิบสับประรดหั่นชิ้นกับขวดแก้วน้ำแร่ชานเพลลิกรีโนออกมา ซึ่งน่าจะพอรองท้องได้อยู่จนกว่าฉันจะให้ผู้ชายไปซื้อมื้อกลางวันมา

อดัมรินกาแฟสองถ้วย แล้ววางถ้วยหนึ่งไว้ข้างกระเป๋าเอกสารยี่ห้อบิ๊อทเทก้าสีดำของฉัน เขาหยิบกระดาษรองกาแฟที่ใช้แล้วออกมาจากเครื่องทำกาแฟ แล้วเดินไปที่ถังขยะ กดเท้าลงบนแป้นเหยียบเพื่อเปิดฝาทันทีที่เขากำลังจะทิ้งกากกาแฟลงไป ในถังนั่นเอง แสงแวววาวสีเงินก็วาบเข้าตาเขา

“นี่มันอะไรเนี่ย” อดัมเอื้อมมือลงไปถังขยะแล้วดึงเอาต้นตอของแสงเรือง ๆ นั้นออกมา มันคือซองจดหมายที่ฉีกแล้วและมีการ์ดใบหนึ่งอยู่ข้างใน

“แม่คุณส่งการ์ดแสดงความยินดีวันครบรอบมาให้ซะ” ฉันตอบโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากจอมือถือ

“แล้วคุณก็...ทิ้งมันไปเฉยๆ เนี่ยนะ” เขาทำหน้าหงิก

“ฉันอ่าน รับรู้ และทำความเข้าใจแล้ว คุณอยากให้ฉันทำอะไรกับมันอีกล่ะ”

เขาดึงการ์ดใบนั้นออกมาจากซองจดหมายที่ถูกฉีกแล้วอ่านมันเสียงดัง “ไม่อยากเชื่อเลยว่าพวกลูกจะรอดกันมาได้ตั้งสิบปี! สุขสันต์วันครบรอบจะอดัมลูกรักและซาร่าห์ ป.ล.หลานแม่อยู่ไหนล่ะจ๊ะ รักนะ จากแม่”

เขายิ้มแล้วเดินไปที่ตู้เย็น “แม่น่ารักจะตาย” จากนั้นก็เริ่มค้นลิ้นชักหาที่ติดแม่เหล็กเพื่อจะนำของล้ำค่าของเขาไปติดไว้หน้าตู้เย็นสเตนเลสของเรา ฉันกลอกตาเมื่อเห็นเขาเอายะอีกชิ้นไปติดไว้บนตู้เย็น

“วันนี้คุณจะทำอะไรล่ะ” ฉันเปลี่ยนเรื่อง ก็จะปล่อยผ่านเรื่องนี้ และเรื่องนี้ที่ฉันหมายถึงก็คือแม่ของเขา ฉันยกถ้วยกาแฟขึ้นจรดริมฝีปาก มันร้อนจนลวก แต่เป็นการลวกที่ดี เหมือนกองเพลิงเล็กๆ ที่บางครั้งเราต้องการในชีวิตเพื่อเตือนว่าเรายังมีลมหายใจอยู่

“ก็นะ ตอนนี้อย่าทำอะไรนอกจากเวลาวางมือ...” เขาพูดกลัวหัวเราะขณะมองนาฬิกาเรือนใหม่ของตัวเอง ฉันหัวเราะเบาๆ พอเป็นพิธีกับมุกตลกสุดฝืดของเขา “ผมคงจะมุ่งหน้าไปที่บ้านพักริมทะเลสาบจะได้เขียนหนังสือให้เสร็จสักที แต่เนี่ยลอยากให้อ่านเพิ่มก่อนจะนำต้นฉบับไปเสนอนะ”

ฉันพยักหน้าแล้วจิบกาแฟอีกอีกหนึ่ง “ตอนล่าสุดที่คุณส่งไปดิงามากนะ เอเจนต์ของคุณจะต้องชอบแน่ๆ อย่าลืมส่งตอนใหม่มาให้ฉันอ่านด้วยล่ะ”

“คุณหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ เหรอ” เขาเลิกคิ้วอย่างไม่เชื่อหู

“ฉันหมายความว่าทุกอย่างตามที่พูดนั่นละ...โดยเฉพาะเรื่องของคุณ” ฉันขยิบตา

เขาวางถ้วยกาแฟลงแล้วขยับเข้ามาใกล้ ยืนอยู่ข้างหลังฉันโดยวางสองมือลงบนเคาน์เตอร์ครัว เขาชูไขว้และจูบที่ชอกคอของฉันพลาบเบียด

เชิงกรานของตัวเองเข้ากับบั้นท้ายของฉัน ฉันหัวเราะคิกคักเหมือนเด็กนักเรียนสาว

“พรงนี้มานะ ขอแคว้นเดียวเอง”

“จะพยายามนะ ถึงจะได้ใช้เวลากับคุณแค่สองสามชั่วโมงก็เถอะ”

“อย่าแค่พยายามสิ เราซื้อบ้านพักริมทะเลสาบเป็นปีแล้ว และคุณไม่เคยไปค้างที่นั่นเกินหนึ่งคืนด้วยซ้ำ”

“บอกแล้วไงว่าจะพยายาม” ฉันจิบกาแฟในแก้วตัวเองอีกหนึ่งอีก

เขาโอดครวญรุดตันคอฉัน “นะครับ”

“ฉันจะทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อไปอยู่ที่นั่นวันพรงนี้แหละ แล้วคุณกับฉันก็จะได้jemบ้านพักริมทะเลสาบหลังนั้นกันสักที” ฉันแอ่นกายกลับไปหาอย่างหยอกเิน เขาดึงร่างฉันเข้าไปแนบชิดแล้วจูบเข้าที่ลำคอ

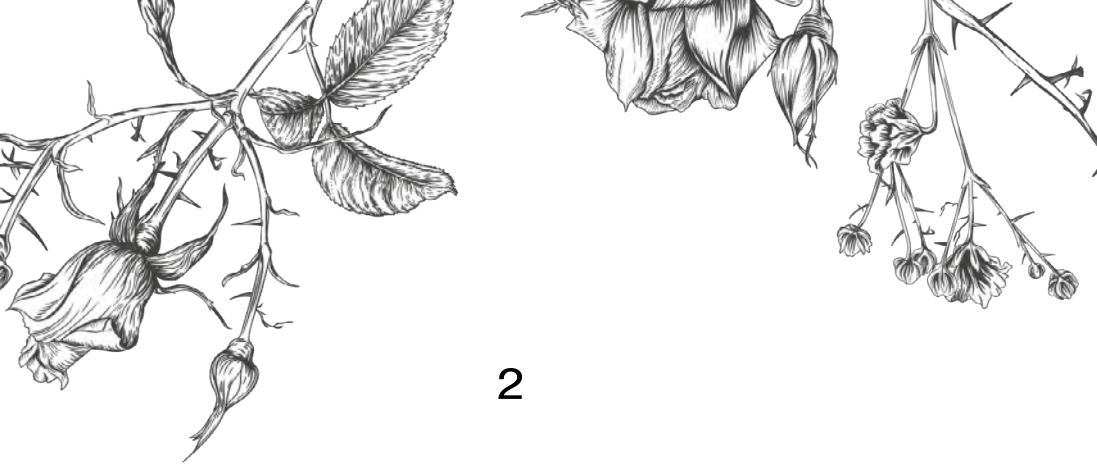
“ผมพร้อมสนับสนุนแผนนี้เต็มที่เลย” อดัมจับฉันหันไปประจันหน้า แล้วลูบไล้ฝ่ามือไปทั่วทั้งเรือนร่างของฉัน

“ขอบคุณที่อดทนกับฉันนะ” ฉันเซิดคางขึ้นให้ดวงตาเราสบกัน พลาส่องสายตาเหมือนลูกสุนัขขี้อายให้ เพื่อถ่ายทอดความจริงใจที่ฉันตั้งใจสื่อออกไปด้วยคำพูดให้ได้มากที่สุด สายตาของเขาจับจ้องฉัน

“ผมจะรอคุณไปตลอดชีวิตและนานกว่านั้นด้วย” เขาจูบหน้าผาก ปลายจมูก แล้วก็ตามด้วยริมฝีปาก “หรืออย่างน้อยก็อีกห้าล้านสองแสนห้าหมื่นหกพันนาที่...” เขายิ้มมุมปาก “ที่นี่ก็รีบไปทำงานได้แล้ว จะได้รีบตามผมมาไวๆ” เขาแก้มือตักฉันอย่างเย้าแหย่เหมือนเรากำลังจะวิ่งลงสนามแข่งฟุตบอล

ฉันหยิบกระเป๋าของตัวเองแล้วเริ่มเดินไปทางประตู แล้วบอกว่าฉันรักเขา

“รักคุณมากกว่านะ” เขาตอบกลับมา

2

อดัม มอร์แกน

ผม เคาะนิ้วลงบนแป้นพิมพ์อีกสองสามที พอติดกับตอนที่ดวงอาทิตย์กำลังทอดแสงสุดท้ายของวันในฟากโลกนี้ สายลมรำเพยจนต้นไม้สั่นไหว ปลิดใบไม้สีน้ำตาลแก่ให้ร่วงหล่น ขณะระลอกคลื่นจากทะเลสาบเข้าโถมเลียชายฝั่งอย่างอ่อนโยน ผมเซฟงานที่ทำมาตลอดทั้งวันก่อนจะปิดแล็ปท็อป – สามพันคำคงจะใช้ได้อยู่ ผมโยนแว่นอ่านหนังสือกรอบดำลงบนโต๊ะทำงาน แล้วเสยเรือนผมสีน้ำตาลหม่นของตัวเองออกจากหน้าผาก นวดขมับเล็กน้อยเพื่อบรรเทาอาการปวดหัวจากความตึงเครียดที่ยังค้างอยู่ และถอนหายใจยาวออกมา ขณะที่ผมกำลังเหยียดแขนและหมุนคออยู่ สายตาก็สะดุดเข้ากับกระรอกสีดำตัวหนึ่งที่กำลังวิ่งตัดสนามหญ้า ใช่ว่าผมไม่เคยเห็นกระรอกสีดำมาก่อน แต่มันหาดูได้ยาก ชวนให้ต้องหยุดมองและสนใจ ผมจึงมองออกไปนอกหน้าต่างบานใหญ่หลังโต๊ะทำงาน ฝ้าดูสิ่งมีชีวิตนั้นกระโดดไปมาจากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่งเพื่อหาอาหาร มันชัดเจนในเป้าหมายและทิศทางของตัวเอง

บ้านพักริมทะเลสาบอยู่ห่างจากบ้านเราในซานเมือง ดี.ซี.เพียงหนึ่งชั่วโมง แต่กลับเหมือนอยู่บนดาวเคราะห์อีกดวง ที่นี่มีผืนดินเขียวข่มในแบบที่บรรพบุรุษของเราคงจำได้ ต่างจากอสุรกายยักษ์ใหญ่ที่ฉาบด้วยคอนกรีตและเอ็ดอึงไปด้วยเสียงแตรซึ่งรับบทเป็นเมืองหลวงของประเทศ บ้านหลังนี้อยู่ไกลจากเมืองมากพอจะรับประกันได้ว่าจะไม่มีแขกที่ไม่คาดคิดมาเยือน แต่ก็ไกลพอให้ผมเดินทางมาได้ทุกครั้งที่ยอยากอยู่คนเดียว – หรือไม่ได้อยู่คนเดียวก็ตาม

กระท่อมอันเรียบง่ายบนริมทะเลสาบแมเนสซัส ห้อมล้อมไปด้วยป่าไม้ ในเทศมณฑลพรินซ์วิลเลียม รัฐเวอร์จิเนีย คือสิ่งที่นักเขียนอย่างผมต้องการ หรืออย่างน้อยนั่นก็เป็นเหตุผลที่ผมใช้โน้มน้าวซาร่าห์ ผมเคยเขียนไม่ออกมาตลอด จนกระทั่งเมื่อกว่าหนึ่งปีก่อนที่เราซื้อบ้านหลังที่สองนี้ มันเปิดโลกใบใหม่ให้ โลกที่ผมเขียนหนังสือได้ อีกทั้งเต็มไปด้วยความปรารถนาที่เอื้อมถึง และผมอยู่ได้โดยไม่ต้องรู้สึกถึงแรงกดดันตลอดเวลาว่ายังทำได้ไม่ดีพอ ความงามตามธรรมชาติรอบตัวสะท้อนออกมาในงานเขียนของผม และผมก็รู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่อีกครั้งในโลกใบนี้

โครงสร้างบ้านพักริมทะเลสาบของเราส่วนใหญ่ประกอบขึ้นจากไม้เนื้อแข็งที่ให้ความรู้สึกเหมือนได้ปีนเข้ามาอยู่ในโพรงต้นไม้แทนที่จะเป็นแหล่งพักอาศัยของมนุษย์ พื้นที่ห้องนั่งเล่นแบบเปิดเชื่อมไปห้องต่างๆ นั้นมีหน้าต่างบานใหญ่หลายบานที่มองออกไปเห็นทะเลสาบ อีกทั้งยังมีเตาผิงไม้ซึ่งประดับประดาด้วยหินหลากสี พรหมหนังหมีผืนยักษ์ทั้งทำให้มุมห้องนั่งเล่นสมบูรณ์แบบขึ้นและเป็นเสมือนจุดศูนย์กลางที่แยกบริเวณนี้ออกจากห้องครัว

แผ่นแกรนิตลายหินอ่อนสีเขียวเข้มปกคลุมทั้งโอส์แลนด์¹ และเคาน์เตอร์ครัว ส่วนด้านบนและด้านล่างเคาน์เตอร์นั้นเป็นตู้ไม้สนที่ผ่านการย้อมจนเกือบกลายเป็นสีน้ำตาลคาราเมลเข้ม ถัดจากห้องนั่งเล่นห่างจากเตาผิงไม่เกินสิบฟุต ตรงมุขหน้าต่างมีโต๊ะทำงานของผมตั้งอยู่ มันช่วยให้ผมเห็นทิศทางของธรรมชาติแถบนี้ได้เต็มตาและให้ความรู้สึกเป็นอิสระ ไม่ถูกกักขังอยู่ในห้องทำงานเล็กๆ

ผมไม่ต้องใช้ความพยายามมากนักในการโน้มน้าวซาร่าห์ว่าเราควรซื้อบ้านหลังนี้ไว้เป็นบ้านพักตากอากาศ ผมคิดว่าเธอคงสัมผัสได้ว่าผมเริ่มท่างเหิน – ทั้งทางจิตใจและความรู้สึก... หรือบางทีเธออาจแค่อยากอวดผมว่าเธอมีปัญญาเชื่อมั่น เพื่อตอกย้ำผมอีกครั้งว่าเธอมีอำนาจทางการเงินเหนือกว่า ใช้มันเพื่อแสดงอำนาจไปในตัว ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม สุดท้ายผม

¹ เคาน์เตอร์ครัวประเภทหนึ่งที่จะวางไว้บริเวณกลางห้องครัว

ก็ได้บ้านมาอยู่ดี ฉะนั้นใครจะไปสนละ

มันควรจะเป็นบ้านพักตากอากาศของเราสองคน แต่กลับกลายเป็นบ้านของผมนั่นคนเดียว ผมนับไม่ไหวแล้วว่าซาร่าห์สัญญาจะมาหาผมช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ก่อนจะยกเลิกไปกี่ครั้ง สุดสัปดาห์นี้ก็ไม่เว้น ทั้งที่มันเป็นวันครบรอบสิบปีของเรา ตอนแรกผมก็หวังนะว่าเธอจะลงมาที่นี้สักวัน แต่เธอเพิ่งโทร.มาบอกผมนั่นแหละว่าต้องเข้าสำนักงานอีกครั้ง เธอยังบอกด้วยว่ารักผม เธอบอกตลอดว่ารักผม ผมยกข้อมือขึ้นมา ชื่นชมนาฬิกาเรือนใหม่ของตัวเอง มันแพงเกินบรรยาย แต่ถึงราคาจะสูง มันก็ยังเป็นของขวัญที่เลือกมาอย่างตั้งใจ นั่นละซาร่าห์ เธอช่างใส่ใจ แม้ว่าจะไม่เคยอยู่ใกล้ๆ เลยก็ตาม

ผมมักรู้สึกอยู่เสมอว่าซาร่าห์กำลังเผชิญโลกทั้งใบด้วยความมั่นใจ ในขณะที่ผมแค่พยายามดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด นั่นคือผู้หญิงที่เธออยากเป็น เป็นตัวแม่ เป็นนักแสดงนำเดี่ยวหญิง ขณะที่ผมเป็นแค่ตัวประกอบที่บังเอิญถูกเลือก มันไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรก เราเจอกันครั้งแรกตอนผมเรียนปริญญาตรีปีสามอยู่ที่มหาวิทยาลัยดุ๊ก ส่วนเธอเพิ่งเข้ามาเรียนปีหนึ่ง เธอเรียนรัฐศาสตร์ ส่วนผมเรียนวรรณกรรม ตอนนั้นเราทั้งคู่ต่างไข่ฝืนถึงความยิ่งใหญ่ ซาร่าห์อยากจะเป็นหนายที่ประสบความสำเร็จ ส่วนผมก็อยากเป็นที่จดจำในฐานะหนึ่งในนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงแห่งยุคสมัยของเราสิบห้าปีผ่านไป เราคนหนึ่งยังคงได้แต่เฝ้ารอ

อันที่จริง ผมคิดว่าประสบความสำเร็จเคยแวบเข้ามาหาผมชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะดับมอดอย่างรวดเร็วพอกัน และก็ไม่เคยหวนกลับมาหาอีกเลย ความฝันมันตกลงตรงนี้ละ ในที่สุดคุณก็ต้องตื่นขึ้นมาเสมอ หนังสือเล่มแรกของผมประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ไม่ใช่ในเชิงกระแสหรือเชิงพาณิชย์ แต่ในเชิงวรรณกรรม นักวิจารณ์คนหนึ่งถึงขั้นเรียกผมว่า “เดวิด ฟอสเตอร์ วอลเลซ² คนต่อไป” ซึ่งผมชอบนะ หนังสือเล่มนั้นยังมีกลุ่มแฟนคลับที่

² David Foster Wallace (ค.ศ. 1962 - 2008) นักเขียนและศาสตราจารย์ชาวอเมริกัน เป็นที่รู้จักในการสร้างโครงเรื่องที่แหวกแนว *ลอสแอนเจลิส* ทุ่มส่ายกย่องให้เขาเป็นหนึ่งในนักเขียนที่ทรงอิทธิพลและเริ่มสร้างสรรค์ที่สุดในรอบยี่สิบปี

ติดตามมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วผมก็คิดว่าตัวเองน่าจะผลิตความสำเร็จแบบนั้นซ้ำได้อีก แต่หนังสือเล่มที่สองกับสามกลับล้มเหลวไม่เป็นท่าในทุกมาตรฐาน ไม่เว้นแม้แต่ในเชิงวรรณกรรม ผมแปลกใจนะที่เอเจนตียังคงเก็บผมไว้อยู่ และผมก็มั่นใจว่าถ้าหนังสือเล่มที่ผมกำลังเขียนอยู่นี้ไม่ประสบความสำเร็จอีกละก็ ผมคงโดนลงดาบในไม่ช้าแน่แน่นอน

ผมเคยได้ลองลี้มรสน้ำจิ้มของชัยชนะมาแล้วนิดหน่อย แต่ยังไม่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างที่ฝันจริงๆ ลักที่ ความฝันของซาร่าคือการได้เป็นหนึ่งในทนายจำเลยคดีอาญาที่เก่งที่สุด เธอไม่ใช่หนึ่งในทนายที่เก่งที่สุด แต่เธอเก่งที่สุด – อย่างที่ผมรู้มาตลอดว่าเธอจะเป็น ผมแค่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะขุนเคื่องเธอมาขนาดนี้เพราะเรื่องนั้น

แต่อย่างที่ผมบอก มันไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรก และ*แบบนี้*ที่ผมหมายถึงคือการที่ผมหนีมาอยู่ที่บ้านหลังที่สองของเราทุกครั้งที่มีโอกาส และเธอก็แทบจะกินนอนอยู่ในที่ทำงานไปแล้ว ท้ายที่สุดการรักสามีก็น่าไม่ได้ให้คุณกลายเป็นทนายคดีอาญาที่เก่งที่สุดเสียหน่อย

บางคนอาจคิดว่าการใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวและจมจ่อมอยู่แต่กับความสมเพชเวทนาของตัวเองจะทำให้ผมเป็นหนึ่งในนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่อย่างทอโร³ หรือเฮมิงเวย์⁴ แห่งยุคปัจจุบัน แต่จนถึงตอนนี้ผมได้เพียงแค่อัดแอลกอฮอล์ในปริมาณเดียวกับเฮมิงเวย์ ทว่ากลับไม่มีความสำเร็จใดพ่วงมาด้วยเลยสักนิด

ซาร่ามีงานที่เธอต้องทำ ส่วนผมก็มีงานของผม แล้วก็เคยมีช่วงเวลาที่เราเมื่อกันและกัน แต่เวลานั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เราเจอกันที่งานปาร์ตี้หนึ่ง ถือเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิตแท้ๆ เพราะปกติซาร่าก็ไม่ร่วมงานแบบนั้น เธอบอกผมหลังจากคืนนั้นว่า เธออยากชุกหน้า

³ Henry David Thoreau (ค.ศ. 1817 - 1862) นักเขียนและนักวิทยาศาสตร์ธรรมชาติชาวอเมริกัน เจ้าของงานเขียนที่โด่งดังอย่าง*วอลเดน* (Walden)

⁴ Ernest Miller Hemingway (ค.ศ. 1899 - 1961) นักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นชื่อดังชาวอเมริกัน เขาเป็นโรคเครียด ป่วยด้วยโรคทางพันธุกรรม และเสพติดสุราเรื้อรัง จนนำไปสู่การปลิดชีพตัวเองในบั้นปลายชีวิต

อยู่กับหนังสือเล่มมากกว่าอยู่ท่ามกลางร่างเหี่ยวเหอนะหะหะที่เต็มไปด้วยฮอร์โมนพลุ่งพล่านในห้องใต้ดินของหอพักนักศึกษา – แต่เธอก็อยู่ตรงนั้น ยืนหลบอยู่มุมห้อง พลังจิตเบียร์ราคาถูจากแก้วพลาสติกยี่ห้อโซโล่ด้วยท่าที่ไม่จริงจังอะไร ดูแปลกแยกจากสถานที่แห่งนั้นยิ่งกว่าแมชีนในสถานค้าประเวณี เธอคอยบ่นยื้มจางๆ เอาไว้กลบเกลื่อนความอึดอัด แต่ภาษากายกลับเผยความไม่สบายใจให้เห็นอยู่ดี เธอเอนหลังพิงผนัง ขาไขว้กัน แก้วพลาสติกจ่อค้างไว้ใกล้ริมฝีปาก พลังกวาดสายตามองไปรอบงาน แขนข้างหนึ่งกอดอกซุกไว้ใต้แขนอีกข้าง เธอพยายามทำตัวให้เล็กที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะได้กลิ่นหายเข้าไปกับฉากหลัง ไม่ให้ใครสังเกตเห็น แต่สำหรับผมแล้ว เธอกลับเป็นเพียงคนเดียวที่อยู่ในห้องนั้น

ผมสืบลอนด์ยาวประจำของเธอเกือบจะเรืองแสงอยู่ภายใต้แสงไฟแบล็กไลท์⁵ ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในงานปาร์ตี้นักศึกษามหาวิทยาลัยช่วงกลางยุค 2000 ดวงตาสีเขียวที่ทอประกายสีเหลืองระยิบระยับนั้นเก็บงำปริศนาทุกอย่างบนโลกใบนี้เอาไว้ เรือนร่างเพรียวระหงสวบทับไว้ด้วยเสื้อยัดสีขาวเข้ารูปและกางเกงยีนสีน้ำเงินขาบาน บริเวณหน้าท้องของเธอโผล่จากชายเสื้อออกมาราวหนึ่งนิ้ว และผมก็ไม่อาจละสายตาไปจากมันได้เลย ผิวขาวดูจุน่ามที่โผล่ออกมาเพียงเล็กน้อยปลุกเร้าอารมณ์ของผมได้มากกว่าร่างกายเปลือยเปล่าของแฟนเก่าเสียอีก ผมเฝ้ามองและสำรวจเธอ ก่อนที่ผมจะหันได้เอ่ยถ้อยคำใด ผมก็จดจำทุกสัดส่วนโค้งเว้า เค้าโครงและกระดูกที่เห็นในห้องใต้ดินมั่วซั่วแห่งนั้นไว้หมดแล้ว ผมนึกภาพว่าเธอจะมีเรือนกายเป็นอย่างไรภายใต้เสื้อผ้าพวกนั้น แล้วผมก็ได้รับรู้ในภายหลังว่าภาพที่ผมวาดไว้นั้นผิดไปหมด เรือนร่างเธออยู่เหนือขีดจำกัดทางจินตนาการของผมเสียอีก เธอสมบูรณ์แบบในชนิดที่ผมไม่อาจนึกภาพหรือทำความเข้าใจได้เลย

จนหนึ่งชั่วโมงให้หลัง เมื่อเธอสบสายตากับผมในที่สุด ผมถึงได้รวบรวมความกล้าเดินเข้าไปคุยด้วย ร่างกายของผมสูงตระหง่านเหนือ

⁵ หลอดไฟสองแสงสีม่วงดำ มักใช้ในการสร้างบรรยากาศภายในสถานบันเทิงหรืองานเลี้ยง

ร่างเล็กจ้อยของอีกฝ่าย ทว่าตั้งแต่ต้น เธอกลับให้ความรู้สึกกว่าตัวเองยิ่งใหญ่กว่าผมเสมอ และผมรู้ว่าทันทีที่เธอตระหนักถึงสิ่งนั้น เธอจะกลายเป็นขุมพลังที่ไม่มีอะไรหยุดยั้งได้

ตอนแรกเธอวางตัวเฉยชาอยู่เล็กน้อย ถามคำตอบคำ ผมถามว่าเธอชื่ออะไร เธอบอกผมว่าชื่อซาร่าห์ ผมถามว่าเธอมากับใคร เธอก็ชี้ไปทางผู้หญิงผมสีน้ำตาลเข้มท่าทางเมามายที่กำลังนั่งเฝ้าอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งอยู่บนฟลอร์เต้นรำ ผมถามว่าเธออยากไปเต้นไหม เธอตอบว่าไม่ ผมบอกว่าเธอเป็นคนสวยนะ เธอก็แคยักไหล่ให้ ผมบอกชื่อตัวไปว่าอดัม เธอยกเบียร์ตัวเองขึ้นจิบ ผมถามว่าเธอเรียนอยู่คณะอะไร เธอก็เคาะแก้วเบียร์ของเธอเป็นสัญญาณว่าเธอต้องการเติมเครื่องดื่ม ก่อนตั้งท่าจะเดินจากไป ผมคว้าแก้วของเธอมา แล้วรินเบียร์เต็มแก้วของตัวเองใส่ลงในแก้วของเธอ เธอคลี่ยืมให้ รับแก้วไปนั้นเอาไว้ ก่อนกลับไปยืนพิงผนังตรงตำแหน่งเดิม

“เนียนดีนี่” เธอพูดพลางจิบเบียร์

ผมเอนตัวพิงผนังข้างเธอ แล้วเรากียืนเฝ้ากันอยู่อย่างนั้นจนรู้สึกราวกับผ่านไปหลายชั่วโมง ตั้งแต่ช่วงแรกเริ่มกับซาร่าห์ – มันมักจะให้ความรู้สึกราวกับชั่วนิรันดร์เสมอ เธอจิบเบียร์ด้วยท่าที่สบายๆ พลังกวาดตามองงานปาร์ตี้และคอยจับตามองดูเพื่อนที่เมาป๊ลันไปพร้อมๆ กัน ผมทำที่เหมือนสำรวจห้องไปด้วย แต่ผมจดจ่อเพียงเธอคนเดียวเท่านั้น นาทิที่สลิบเก้า เพื่อนของซาร่าห์บอกเธอว่าจะกลับกับผู้ชายคนที่คว่ำด้วยตลอดทั้งคืน คำพูดของหล่อนฟังไม่เป็นภาษา ดวงตาพร่ามัว เส้นผมยังหล่นปรกไบหน้าขณะที่กำลังจับมือชายหนุ่มที่ในไม่ช้าหล่อนจะพลิกายถวายตัวให้ ซาร่าห์ดูไม่ปลื้มเท่าไรนัก แต่ก็ยังคงบอกอีกฝ่ายว่าสนุกให้เต็มที่ และบอกให้โทร.มาหาเธอตอนเช้าด้วย นั่นคือประโยคที่ยาวที่สุดที่ผมได้ยินจากปากเธอตลอดทั้งคืน ซาร่าห์ยังคงสงบเสงี่ยม จิบเบียร์สบายๆ ต่อเหมือนเดิม

นาทิจี่สิบ เธอดื่มเบียร์จนหมดเกลี้ยง ทิ้งแก้วลงบนพื้นห้องใต้ดินสกปรกแล้วตะมึนเข้ามาในห้อง เธอยืนอยู่ตรงนั้นต่ออีกหน่อย สายตาจับจ้องไปรอบๆ งานปาร์ตี้ก่อนจะหันมาหยุดที่ผม เธอขยับตัวด้วยความอึดอัดเล็กน้อย และผมก็ไม่นั่นใจว่าเธอจะขยับเข้าหาหรือว่าจะขยับหนีจากผมกันแน่

นาทียี่สิบเอ็ด ผมตัดสินใจหาคำตอบนั้น และถามเธอว่าอยากออกไปจากที่นี่หรือเปล่า เธอตอบว่าเอาสิ พอผมพาเธอกลับถึงห้องพักของเธออย่างปลอดภัย ผมก็ตั้งใจว่าจะหอมแก้มเธอแล้วบอกฝันดี ซาร่าห์ดูไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่จะยอมจำนนให้กับอารมณ์ชั่ววูบของตัวเองสักเท่าไร ขณะที่ผมยื่นหน้าเข้าไปจูมพิตที่แก้มเบาๆ นั้นเอง เธอก็ลากผมเข้าไปในห้อง ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของผมออก แล้วก็เอาแต่หอברהวและหายใจพิตฟาดออกมาเป็นคำว่า*เอาสิ*ตลอดทั้งคืน

สามปีต่อมา ผมขอเธอแต่งงาน แล้วเธอก็ตอบว่าเอาสิอีกครั้ง และแม้หลังจากนั้นเป็นต้นมาเธอจะบอกผมว่าเอาสิอีกนับครั้งไม่ถ้วน แต่ผมคิดว่ามันเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอหมายความว่าตามทีพูดจริงๆ ถ้าเธอไม่ได้มีแต่ทุ่มเวลาให้กับการเรียนต่อโรงเรียนกฎหมาย⁶ แล้วก็ทำงานด้านกฎหมายต่อ ผมคิดว่าป่านนี้เรากำลัง -

สายลมพัดประทุพ่นบ้านปิดเสียงดังสนั่น ทำเอาผมสะดุ้งโหยงไปเลยวินาที แต่ผมรู้ว่าต้องเป็นเธอแน่ๆ ผมรู้ว่ารอยกระบนใบหน้าของเธอจะเด่นชัดขึ้นหลังจากทำงานบนลานกลางแจ้งของร้านกาแฟตลอดทั้งวันโดยไม่ต้องหันไปมองด้วยซ้ำ ผมรู้ว่าดวงตาสีน้ำตาลกลมโตคู่ นั้นจะส่องประกาย - เต็มไปด้วยความหวังและความร่าเริง ผมรู้ว่าเรือนผมยาวกระเซอะกระเซิงของเธอซ่อนอยู่ใต้หมวกที่ถักเองเมื่อฤดูใบไม้ร่วงที่ผ่านมา ผมรู้ว่าเมื่อเธอถอดหมวกใบนั้นออก เธอจะยังคงดูงดงามโดยไม่ต้องพยายามอะไรเลยแม้ว่าผมเผ้าจะยุ่งเหยิงก็ตาม ผมรู้ว่าเธอไม่ได้สวมเสื้อชั้นใน แต่สวมเพียงชุดท่อนบนเข้ารูปและกระโปรงสีเข้มยาวเสมอดันขา ผมรู้ว่าขอบเอวกระโปรงของเธอจะยับยู่ยี่เพราะต้องสวมผ้ากันเปื้อนทับไว้ตลอดทั้งวัน ผมรู้ว่าเธอจะยิ้มเมื่อเห็นหน้าผม และผมก็จะใช้เวลาไม่ถึงหกสิบวินาทีในการฝังตัวเองเข้าไปอยู่ในร่างกายเธอ

⁶ ในสหรัฐอเมริกา โรงเรียนกฎหมายเป็นหลักสูตรวิชาชีพเฉพาะทางที่สอนในระดับบัณฑิตศึกษา ผู้สมัครต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขาใดก็ได้มาก่อน จึงจะมีสิทธิ์สอบเข้าเรียนต่อ

“ที่รัก ฉันเอาชนะมอมที่เหลือจากร้านกาแฟติดมาด้วยละ” เธอร้องเรียกมาจากโถงทางเข้าบ้าน

ผมได้ยินเสียงเธอร้องวนอยู่กับการถอดรองเท้า ถุงเท้ายาวถึงเข่า และแจ็กเก็ตตอก ผมหยิบแก้วสองใบมาจากบาร์เครื่องดื่ม รินเหล้าสก๊อตซ์ลงไปในแก้วแต่ละใบ แล้วพอเธอเดินเข้ามา ผมก็ยื่นแก้วใบหนึ่งออกไปให้ ย่างก้าวของเธอแผ่วเบา เธอรับแก้วไปจากผม กระดกจนหมด แล้ววางมันกลับลงบนบาร์เครื่องดื่ม ความร้อนจากเตาผิงหินมอบความอบอุ่นให้ผิวกายเธอ แล้วผมก็สังเกตเห็นว่าขนแขนที่ลูกชั้นของเธอค่อยๆ ราบเรียบลง

ยังไม่ทันที่ผมจะได้จับเครื่องดื่มอีกที่สอง เธอก็ปลดกระดุมและรูดซิปปางเกงผมลง คุณเขาลงกับพื้นแล้วเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ชั่วร้าย

ผมปล่อยขาทั้งสองข้างของเธอลงบนเตียง ปลีกตัวออกมาเข้าห้องน้ำ ก่อนจะปิดประตูตามหลัง

ผมยังคงได้ยินเสียงเธอหอบดังมาจากอีกฟากของประตู พยายามควบคุมจังหวะการหายใจของตัวเองให้กลับมา ผมได้ยินเสียงเธอครางหึงๆ และได้แต่หวังว่ามันจะเกิดจากความสุขสม ไม่ใช่ความเจ็บปวด บางครั้งผมก็จัดหนักเกินไปหน่อย – เหมือนผมหนำมืดตามัวไปชั่ววูบ แล้วพอตั้งสติได้อีกครั้ง ผมถึงรู้ตัวว่าทำอะไรพลาดไป ผมควบคุมตัวเองไม่ได้ เคลลีทำให้ผมกลายเป็นแบบนั้น ตอนผมอยู่กับเธอ สัญชาตญาณดิบจะครอบงำผมจนหมดสิ้น

ซาร่าห์เคยทำให้ผมเป็นแบบนั้นเหมือนกัน แต่ทุกวันนี้เวลาอยู่ใกล้เธอ ผมแทบไม่เหลือความเป็นชายอยู่เลย อย่างอื่นยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ผมมองตัวเองในกระจกโต๊ะเครื่องแป้ง ไรเคราขึ้นใหม่รกรกซึมเต็มใบหน้า ส่วนผมเผ้าก็ยุ่งเหยิงไปหมด ดวงตาสีฟ้าที่เคยสดใสกลับขุ่นมัวเป็นสีแดง ผมทนมองตัวเองได้แค่ไม่กี่วินาทีที่ต้องเบือนหน้าหนี ผมไม่ได้อาย

ในสิ่งที่ตัวเองเป็น แต่ก็ไม่ได้ภูมิใจเหมือนกัน ผมสาดน้ำใส่หน้าตัวเองตามด้วยหน้าอก หน้าท้อง แล้วก็ส่วนลับ ผมเหนื่อยจนอาบน้ำไม่ไหว ได้แต่ใช้ผ้าขนหนูซับตามตัวให้แห้ง

“ที่รักคะ” เคลลีร้องเรียกจากอีกห้อง

“ครับ ที่รัก?” ผมขานรับกลับไปตอนที่เริ่มแปร่งพิน

“ภรรยาคุณส่งข้อความมาหานะ”

ผมบ้วนยาสีฟันลงอ่างล้างหน้า ล้างปากจนเกลี้ยง แล้วใช้มือเช็ดริมฝีปาก เมื่อกลับมาห้องนอน ไฟภายในห้องถูกเปิดแล้ว และเคลลียก็นั่งอยู่บนเตียงในชุดนอน ถือโทรศัพท์ของผมอยู่ เธอเงยหน้าส่งยิ้มให้

“เธอยังไงบ้าง” ผมสอดขาสวมกางเกงนอนยี่ห้อวอลล์ฟลอเรน

“เธออยากรู้ว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่”

ผมนั่งลงบนเตียงข้างเคลลี ใช้มือเสยผมสีน้ำตาลยาวของเธอไปด้านหลัง ก่อนจูบเบาๆ ที่ลำคอและหัวไหล่อีกฝ่าย

“บอกไปว่าผมกำลังจะเจอกับผู้หญิงในฝันของผมอีกสักกรอบ” ผมกระซิบ เคลลียหัวเราะแล้วเริ่มพิมพ์ข้อความส่งกลับไป

“จัดให้ตามที่ขอค่ะ” เธอหัวเราะคิกคัก ผมฉวยมือถือกลับมาจากเธออย่างหยอกเย้าแล้วลุกขึ้นจากเตียง ก่อนพิมพ์ข้อความตอบกลับอย่างรวดเร็ว

ใบเมื่อคุณมาหาพบไม่ได้
เกี่ยวกับนี้ผมกลับไปหาคุณเอง
ไม่ต้องรอนะ

รักคุณนะ

ผมยังไม่ทันวางโทรศัพท์ลง ซาราก็ส่งข้อความกลับมา

รักเหมือนกันค่ะ ได้อ่านบทใหม่
ที่คุณส่งมาตอนพักเที่ยงแล้วนะ
และมีบทเหลือเชื่อมาก
จับใจในตัวคุณนะค่ะ จิบๆ

ผมคลี่คลายชั่วขณะ ก่อนที่คลื่นความรู้สึกผิดจะถาโถมเข้าซัด ผม
ถอนหายใจเฮือก

คุณยอดเยี่ยมที่สุดเลย ที่รัก
ให้ผมพาคุณไปกินมื้อเย็น
นอกบ้านพรุ่งนี้นะ ตอบเอาสิ

มือถือของผมสั้น

เอาสิ

บางทีผมก็เห็นภาพว่าเราสองคนเคยเป็นอย่างไรแวบขึ้นมาในหัว
แล้วผมก็คิดว่าเราน่าจะกลับไปเป็นคู่รักแบบนั้นได้อีกครั้ง แต่ผมทำมันพัง
เกินกว่าที่จะกลับไปเป็นแบบนั้นได้แล้ว และงานของซาร่าห์ก็มักจะมาก่อน
เสมอ - ก่อนผม ก่อนครอบครัว ก่อนทุกสิ่งทุกอย่าง ผมไม่เห็นวิญวณว่า
เรื่องนั้นจะเปลี่ยนแปลงได้เลย

ผมเคยคิดว่าถ้าเรามีลูกด้วยกัน เธออาจใช้ชีวิตช้าลงบ้าง แต่เธอบอก
เมื่อห้าปีก่อนว่าไม่อยากมีลูก ผมคิดว่าตัวเองน่าจะทำให้เธอเปลี่ยนใจได้
แต่ก็ทำไม่สำเร็จ

ผมวางมือถือลงบนโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเสียบสายชาร์จ ผมหันไปมอง
เคลลีที่กำลังส่งสายตาเย้ายวนมาให้ เธอต้องการผมอย่างไม่รู้จักพอ และ

ผมก็ต้องการเธออย่างไม่รู้จักพอเหมือนกัน แต่ผมรู้ว่าสิ่งนี้จะไม่คงอยู่ตลอดไป ครั้งหนึ่งผมกับซาร่าห์ก็เคยต้องการอีกฝ่ายอย่างไม่รู้จักพอเหมือนกัน เวลานั้นผ่านไปนานมากแล้ว บางครั้งความรู้สึกพวกนั้นก็ผุดขึ้นมา แต่ก็อยู่ได้ไม่นาน และมักต้องคอยกระตุ้นด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือการอยู่ห่างกันสักพัก อย่าเข้าใจผมผิดนะ ผมรักซาร่าห์ ถ้าผมไม่รักเธอ ผมคงทิ้งเธอไปนานแล้ว เพราะรักนั่นแหละที่ทำให้ผมยังทนอยู่ – ไม่ใช่เพราะเงิน เพราะความมั่นคง หรือเพราะบ้านทั้งสองหลัง เคลลีมอบความรักให้ผมในแบบที่ซาร่าห์ให้ผม ไม่ได้อีกต่อไป ทั้งคู่ต่างเติมเต็มผม นี่มันทุเรศ ผมรู้ตัว แต่มันคือความจริง ผมต้องการพวกเธอทั้งคู่

“คุณคิดจะบอกเรื่องราวของเราให้ภรรยาคุณรู้ไหม”

“แล้วคุณคิดจะบอกเรื่องราวของเราให้สามีคุณรู้ไหมล่ะ” ผมถามย้อน

เธอทอดคอดด้วยท่าทีกระพริตกระพือต “มันไม่เหมือนกันซะหน่อย”

คำพูดของเธอช่างเบาหวิว

ผมออกจากห้องไปแล้วกลับมาพร้อมกับเหล้าสก๊อตช์เต็มสองแก้ว ยื่นแก้วหนึ่งให้เธอแล้วก็นั่งลง ผมใช้แขนโอบเธอและดึงเข้ามาใกล้พลางบอกเธอว่าผมรู้ เธอสะอื้นออกมาอย่างบางเบาและเสียงบัน และทันทีที่เสียงสะอื้นหลุดออกมา เธอก็รีบเก็บมันกลับคืน ลำรวมอาการอีกครั้ง เธอกระดกเหล้าสก๊อตช์อีกใหญ่ ไม่แม่แต่จะสะทกสะท้านกับฤทธิ์แผดเผาของมัน เธอเอนกายเข้ามาใกล้ เราหนึ่งเงียบอยู่อย่างนั้นพลางดื่มเหล้าสก๊อตช์จากแก้วของเรา ต่างคนต่างติดอยู่ในชีวิตสมรสสร้างรักที่เราให้ความสำคัญเป็นอันดับสองสำหรับคู่ครอง แต่เมื่อเคลลีกับผมอยู่ด้วยกัน เราต่างเป็นที่หนึ่งของอีกฝ่ายเสมอ ผมเติมเหล้าในแก้วอีกสองรอบ ก่อนที่เราจะมีเซ็กซ์กันอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่ได้แค่เอาเธอ – ผมร่วมรักกับเธอ

3

ซาร่า มอร์แกน

ดิอ กำลังจืดจางอยู่กับแฟ้มคดี เอกสารขยับร่วกรราวกับกองหิมะที่เพิ่งถล่ม
ตอนแรกฉันวางแผนจะแวะมาที่ทำงานแค่สองสามชั่วโมงเพื่อเตรียมงานสำหรับ
สัปดาห์นี้ แต่ตอนนี้ฉันกลับนั่งจิบกาแฟที่ชงไว้ตั้งแต่สิบสองชั่วโมงก่อน
แถมยังมีวงน้ำมันลอยอยู่บนผิวคอย้ายเตือนถึงอายุของมันอีก ห้องทำงาน
หัวมุมของฉันอยู่บนชั้นสิบสี่ ซึ่งอยู่สูงที่สุดเท่าที่คนเราจะสามารถทำได้ในดี.ซี.
โดยไม่สร้างอาคารทรงสี่เหลี่ยมที่สูงโด่งกว่าของคุณวอชิงตัน¹ ห้องนี้มีหน้าต่าง
สูงจากพื้นถึงเพดาน และเป็นหนึ่งในห้องที่ใหญ่ที่สุดของบริษัท ซึ่งไม่มีใคร
คิดจะโต้แย้งว่าทำไมฉันถึงได้อยู่ในห้องนี้

ด้วยการทำคดีใหญ่หลายคดี บวกกับอัตราการชนะคดีที่มากกว่า
ทนายทุกคนที่นี่ ฉันจึงคู่ควรกับตำแหน่งหุ้นส่วนที่มีชื่อในบริษัทวิลเลียมสัน
แอนด์มอร์แกนอย่างเต็มภาคภูมิยิ่งกว่าใคร ปลายนิ้วของฉันคลึงบริเวณ
หน้าผากและขมับซ้ำๆ ราวกับกำลังอัญเชิญตัวเองให้กลับคืนสู่ความสงบและ
ความปกติอีกครั้ง ฉันถอดแว่นสายตาออกแล้วปล่อยให้มันกระแทกโต๊ะ
ทำงานเสียงดังเพื่อตอกย้ำความหงุดหงิดของตัวเอง นาฬิกาบนโทรศัพท์มือถือ
ของฉันบอกเวลา 20.04 น. เสียงถอนหายใจอย่างเห็น้อยล้าเล็ดลอดออก
จากปาก ราวกับจะบอกผู้ชมที่ไม่มีตัวตนในห้องทำงานว่าฉันเครียดแค่ไหน

¹ วอชิงตันในที่นี้ หมายถึงอนุสาวรีย์ของจอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของ
สหรัฐอเมริกา โดยในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มีกฎหมายควบคุมความสูงอาคารให้ไม่เกินสิบสี่ชั้น
ซึ่งเรื่องนั้นได้กลายมาเป็นตำนานที่ชาวเมืองเข้าใจกันไปว่าห้ามสร้างอาคารสูงกว่าอนุสาวรีย์วอชิงตัน

ฉันส่งข้อความสั้นๆ ไปหาอดัมว่า

ขอโทษที วันนี้ฉันอยากไปหา
คุณจริง ๆ คิดถึงคุณนะ

ฉันทิ้งโทรศัพท์กลับลงไปบนโต๊ะ คั่วส้อมจากบนกล่องโฟมแล้ว
จิ้มอาหารจีนที่วางทิ้งไว้มาหลายชั่วโมง ฉันเอาเข้าปากสองสามคำเร็ว ๆ
ก่อนจะเลื่อนทั้งกล่องทิ้งลงถังขยะไป ผมงของฉันรวบเป็นมวยต่ำตรง
ท้ายทอย ทุกเส้นเรียงตัวอย่างสมบูรณ์แบบจะนั่งทำงานมาสิบสามชั่วโมง
แล้วก็ตาม ฉันจัดข้าวของบนโต๊ะทำงานซึ่งตอนนี้ระเกะระกะไปหมดและ
ไม่ใช่วิถีชีวิตที่ฉันคุ้นเคยเลย แต่ในเมื่อมีวันนัดศาลกับวันสืบพยานรอจ่อ
ฉันอยู่เต็มไปหมด ถ้าจะรอกินนิดหน่อยก็คงต้องปล่อยไป ฉันมองออกไป
นอกหน้าต่างห้องทำงาน ชื่นชมแสงสีของเมือง รถราขับเคลื่อนเป็นจังหวะ
เดียวกัน ผู้คนต่างพากันออกมาเพลิดเพลินกับช่วงเวลาสองสามชั่วโมงสุดท้าย
ของวันหยุดสุดสัปดาห์

“แอนน์ ยังอยู่หรือเปล่า” ฉันเรียก

ประตูห้องทำงานเปิดออก แล้วผู้ช่วยสาวหน้าหวานของฉันก็ยืนศิริระ
เข้ามา เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กที่ไว้ผมสีน้ำตาลยาวประบ่า และแม้เธอจะไม่ได้
สวยจนต้องเหลียวหลัง แต่เธอก็น่ารักกำลังดี ดวงตาอิดโรยนั้นแปลงประกาย
ก่อนจะฉีกยิ้มให้ฉันด้วยความพร้อมและความกระตือรือร้นที่จะรับใช้ ตอนนี้
เหลือเพียงเราอยู่ในสำนักงาน ก็ไม่แปลกหรอกถ้าเธอจะวุ่นกับงานในมือทันที
ที่ฉันเริ่มส่งอีเมลสั่งงาน

“คะ คุณนายมอร์แกน”

ฉันวางมือลงบนโต๊ะทำงานแล้วส่งยิ้มเอ็นดูให้อีกฝ่าย “แอนน์ ต้องให้
ฉันบอกอีกกี่ครั้ง แต่เพราะฉันทำงานเป็นบ้าเป็นหลังหลายชั่วโมงติด ไม่ได้
หมายความว่าเธอต้องทำตามซะหน่อย แล้วเป็นอะไรถึงเรียกฉัน *คุณนาย
มอร์แกน*”

“ขอโทษค่ะ คุณนาย—” เธอเริ่มพูดแล้วหยุดชะงักเมื่อฉันยกมือห้าม และลุกขึ้นยืน ฉันเดินเข้าไปหาแอนน์ พื้นที่ห้องทำงานปูด้วยพรมนุ่มฟูที่ฉันเลือกสรรมาเอง เพราะมันให้สัมผัสนุ่มอย่างเหลือเชื่อได้ฝ่าเท้าเปล่าเปลือย ฉันตั้งใจตกแต่งให้บรรยากาศอบอุ่นเหมือนบ้าน โดยเสริมทัพด้วยโซฟานุ่ม และเก้าอี้เอนหลัง โต๊ะกาแฟ หมอน ชั้นหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือสำหรับงานและอ่านเล่น รวมถึงงานศิลปะสวยงามที่แขวนอยู่บนผนัง ห้องทำงานห้องนี้คือบ้านอีกหลังของฉัน เพราะตลอดแปดปีที่ผ่านมา ฉันใช้เวลาอยู่ที่นี้เยอะกว่าบ้านของตัวเองเสียอีก ฉันถึงขั้นเอาลู่วิ่งมาไว้ในห้องนี้ด้วย มันตั้งอยู่ตรงมุมห้อง หันหน้าเข้าหาอนุสาวรีย์วอชิงตันพอดี

ฉันเอื้อมไปหาแอนน์แล้ววางมือลงบนไหล่ของเธอ “แอนน์ เธอทำงานให้ฉันมาตั้งห้าปีแล้วนะ เรากินมือเที่ยงด้วยกันทุกวันศุกร์ บางโอกาสเราก็ไปหาอะไรดื่มกันหลังเลิกงาน เธอเดินทางไปทำงานกับฉัน เคยไปบ้านฉันนับครั้งไม่ถ้วน เธอเป็นเหมือนเพื่อนของฉันมากกว่าเป็นลูกน้องซะอีก ขอร้องละ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ อย่าเรียกฉันว่าคุณนายมอร์แกนอีกเลยนะ”

แอนน์ส่ายหน้าแล้วคลี่ยิ้มออกมา เธอแทรกร่างผ่านฉันไปทั้งตัวลงบนโซฟา “เฮ้อ ฉันขอโทษค่ะ ช่วงนี้ฉันต้องทำงานควบให้บ็อบด้วยตั้งแต่ผู้ช่วยคนล่าสุดของเขาลาออก เขาขอให้ฉันเรียกเขาว่าคุณมิลเลอร์ มันเลยติดปากมาด้วยนะคะ” เธอบอกพลางนวดหว่างคิ้ว

ฉันนั่งลงข้างแอนน์ วางเท้าเปล่าบนโต๊ะกาแฟ ถอนหายใจออกมาก่อนดึงผมให้หลุดจากมวยที่มัดแน่น แอนน์สัลดรวงเท้าส้นสูงของเธอแล้ววางเท้าบนโต๊ะอีกคน เรามองหน้ากันด้วยความรู้สึกอันเป็นหนึ่งเดียวและความเข้าใจอกเข้าใจ แม้เธอกับฉันจะแตกต่างกันแทบจะทุกด้าน แต่เราก็หัวอกเดียวกันอยู่ดี ผู้หญิงสองคนที่ตะเกียกตะกายจะประสบความสำเร็จในโลกที่ชายเป็นใหญ่ เราทำงานหนักเป็นสองเท่าของพวกผู้ชายในตำแหน่งเดียวกัน เพียงเพื่อจะแข่งหน้าพวกเขาไปได้แค่เล็กน้อยเท่านั้น

“นั่นเพราะคุณมิลเลอร์เป็นคนเฮงซวยโง่ละ ฉันจะจัดการให้เขาได้ ผู้ช่วยคนใหม่ภายในสุดสัปดาห์นี้ และถ้าคนใหม่เข้ามาแล้วยังทำงานด้วยไม่ได้อีก ฉันก็จะจัดการให้เขาไม่ได้ทำงานที่นี้ต่อเหมือนกัน” ฉันพูดกลั้วหัวเราะ

แม้ว่าฉันจะจริงจังกับสิ่งที่พูดสุดๆ ก็ตาม บ็อบเป็นหนายที่ทำงานใช้ได้ แต่เขามีอัตราใหญ่คับฟ้าและไม่ให้เกียรติใครหน้าไหนทั้งนั้น ยกเว้นแต่พวกที่มีเงินและอำนาจเหนือกว่าเขา

“ขอบคุณนะคะ ซาร่าห์ คุณดีกับฉันเกินไปแล้ว”

“ไม่เลย – เธอต่างหากที่ดีกับฉันเกินไป”

“รู้ไหมคะว่าใครที่ไม่ดีกับใครทั้งนั้น” แอนน์ถาม

“ใครเธอ”

“บ็อบไง”

เราทั้งคู่หัวเราะลั่น มันเป็นความรู้สึกที่ตึ๋งจริง ๆ ฉันเอาแต่ซุกหัวอยู่กับแฟ้มคดีไม่จบไม่สิ้น ฉันคิดถึงสิ่งนี้ คิดถึงการได้เที่ยวเล่นโดยไม่ต้องแบกภาระของโลกไว้บนบ่า หรือคอยกุมชะตาชีวิตและอนาคตของใครบางคนไว้ในมือ

“อ้อ ฉันอยากให้คุณดูอะไรนี้หน่อยค่ะ” แอนน์หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา เธอเปิดแอปรูปภาพก่อนเลื่อนนิ้วบนหน้าจออยู่สองสามครั้ง

ฉันรับมือถือมาจากเธอแล้วไล่ดูทีละรูป – ผู้ชายกำลังเดินข้ามถนน ผู้หญิงกำลังเดินขึ้นบันไดหน้าอนุสรณ์สถานลึงคอล์น นักเหยี่ยวบินโฉบลงมาเรียผิวทะเลสาบ เด็กน้อยกำลังแหงนหน้ามองอนุสาวรีย์วอชิงตัน “สวยทุกรูปเลย แอนน์ สายตาเธอนี้เฉียบตึ๋งจริง ๆ” ฉันพูดพลางชื่นชมแต่ละรูป

“ขอบคุณค่ะ ก็แ่งงานอดิเรกเล็กๆ น้อยๆ ของฉันนะ”

“มันควรจะเป็นมากกว่าแ่งงานอดิเรกนะ เธอมีพรสวรรค์มากเลย”

เธอหน้าแดงและเม้มริมฝีปากแน่น ขณะฉันยื่นโทรศัพท์คืนให้

โทรศัพท์มือถือของฉันสั่น ฉันลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะทำงาน รีบส่งข้อความกลับไปให้อัดัม ฉันคิดถึงเขา คิดถึงเรื่องของเรา เราพิมพ์โต้ตอบกันอีกสองสามประโยค แล้วเมื่อฉันรู้ว่าเขาจะกลับบ้านดึก ฉันจึงตัดสินใจขึ้นมาได้ “เราออกไปหาอะไรดื่มกันเถอะ” ฉันพูด

“แน่ใจนะคะ คุณต้องขึ้นกล่าวคำแถลงการณ์ปิดคดีพรุ่งนี้เช้าไม่ใช่หรือ” ฉันมองเห็นประกายความหวังในดวงตาของเธอจากมุมมองของเพื่อน ที่อยากให้ฉันได้สิ่งที่ดีที่สุด และความลำบากใจจากมุมมองของลูกน้องที่

อยากให้ฉันได้สิ่งที่ดีที่สุดเหมือนกัน

“อืม แแน่เสียยิ่งกว่าแแน่อีก” ฉันฉีกยิ้มกว้าง

แอแนตบมือ “จั้นเดี่ยวนั้นเรียกอุเบอรฺเลย์นะคะ” เธอลุกขึ้นยืน
สอดเท้ากลับเข้าไปในส้นสูง แล้วก้าวเป็นจังหวะอย่างอารมณ์ดีไปทางประตู
ห้องทำงานฉัน